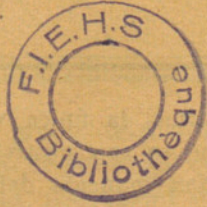

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 22

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N.R.

AGOST 15. 1941

CRONICA

Aquesta crónica te avui una significació especial perquè en ella, volem deixar consignada, una vegada més, la nostra posició separatista. No és que a nosaltres ens faci cap falta. dones no ha minvat gens nostra fe en l'ideal d'una Catalunya lliure i sobirana dels seus destins, ni la seguretat del triomf d'aquest ideal. Ho fem, perquè creiem que devem fer-ho, en aquests moments, quan una bona part de la opinió catalana d'Amèrica, augmentada, és important fer-ho constar. per polítics i intellectuals, homes de ciència i treballadors, arribats a aquest continent com a conseqüència de la desfeta, deriva, precipitadament, cap a l'enfortiment d'un Consell Nacional que avui radica a Londres i és conseqüència d'aquell altre que presidia Lluís Companys i que la situació a França ha fet impossible que funcionés.

Volem dones exposar nostres opinions entorn a aquest assumpte, amb tota franquesa, com és característic en nosaltres. Possiblement n'hi hauria prou en dir que restem fidels a l'ideal d'independència per Catalunya, el qual per ésser l'ideal màxim d'una nacionalitat esclava, com la nostra, les circumstàncies no suposen en nosaltres, com poden suposar-ho per altres organismes, una superació ideològica, un graó més amunt; sinó, simplement, el manteniment d'una moral patriòtica mentre les circumstàncies són adverses.

Nasquerem així. Tot just s'havien retirat vençudes les banderes espanyoles d'aquest darrer predi colonial, resumint-se en un fracàs la dèria imperialista que Espanya no ha abandonat encara, ni abandonarà mai, perquè és una condició racial ben característica; i quan l'ambient no era propici a fer-ho i se'ns acusava d'estar donant una punyalada "trapera" a Espanya, alçarem la bandera de la independència per Catalunya, per primera vegada en terres d'Amèrica i fixarem en el primer article dels nostres Estatuts, com a primera finalitat, aquesta: treballar per la independència política de nostra Pàtria.

Mai no hem issat en nostre Estatge la bandera d l'Estat cpressor, ni ho farem mai. Hem estat sempre aixó que tothom en diu ara, "Catalans lliures"; interiorment perquè

hem viscut la Pàtria amb plenitud, exteriorment perquè no hem deixat mai de treballar per ella i ni adjectivament hem acceptat el mot "espanyol" tocant a nostra Entitat.

No ens considerem més catalans que ningú. Simplement, tenim un ideal i som fidels a ell. No discutim tampoc la catalanitat de ningú. Monàrquics, republicans, federalistes, comunistes, els creiem més o menys apartats de la veritat nacional però no ens imaginem els renegats. En tots hi veiem un català i tractem de que la fé li arribi al cor per a que se senti de debó un català.

Es així la nostra intransigència. Nostra actuació al servei d'un ideal, está solament limitada per una moral patriòtica. Y aquest ideal el servim noblement, tan noblement com podem imaginar-nos-ho. Per aixó, tenint pressa, no ens impacientem i fugim de totes les situacions confuses per a no perjudicar-nos nosaltres ni a la col·lectivitat en general.

Nosaltres que hem proclamat sempre (creiem que dels primers) la necessitat de la unió, defugim en les presents circumstàncies, aquesta forma d'unio que vol estructurar-se a base d'un confusionisme perjudicial i patriòticament reeusable. Entenem el camí emprés, equivoct.

La importància d'aquest Consell Nacional, perquè li'n concedim és que en parlem, encara ningú l'ha presentada en forma precisa i clara. Els propis Manifestos i comunicacions que hem rebut, fins avui, enaltin-lo, apoiant-lo i declarant moure's a l'impuls d'unes orientacions emanades del mateix, les quals, d'haver existit, han estat negligides en el nostre cas, mouen encara a major confusió.

Com a continuació del régim de la Generalitat, és impropcedent. Com a manifestació externa d'autoritat, la Generalitat i la Mancomunitat, eren equivalents. Ambdós tingueren igual categoria d'organismes "regionals". Per a justificar que la República va fer quelcom més que la Monarquia, s'ha dit que reconegué "en principi" la personalitat nacional de Catalunya, però el cert és que ni l'un régim ni l'altre la reconegueren i de l'Estatut aprovat fou eliminat tot alló que podia concedir-nos aquest reconeixement. L'autori-